

DUMITRIȚA-RALUCA PARFENTIE

anul III, Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării, USM

SENTIMENTE

CU rotite și pistoane

La cursul de matematici întotdeauna am suferit de aclofobie. Îndată ce începeau teoremele sau problemele de trigonometrie, se auzea un clic în partea stângă a creierului. Un ceva mă deconecta de la cursul firesc al lucrurilor, aruncându-mă în bezna neînțelegerii. În lupta dreaptă pentru adevăr am încercat să decapitez zeci de ecuații. Aceștia însă le-au crescut alte capete în loc. Am încercat să închei un armistițiu cu cifrele. Dar și acestea și-au arătat colții, mușcându-mi timpul. N-a mers nimic.

George Enescu,
Milița Petrașcu

Dacă aveam să fiu colega adolescentului miop, ne-ai fi găsit pe amândoi în încercarea de a descâlci nodul gordian al matematicii. Izbindu-ne de colțurile unui unghi ascuțit, rotindu-ne într-un cerc înfinit, mai mult ca sigur, am fi ajuns la o singură concluzie: „Nu știu nimic altceva, și nimic nu înțeleg”¹.

Nu am urât matematica în sine. Am urât războiul rece dintre ea și

mine. „Cortina de fier” sau ceea ce a devenit un *mal du siècle* era o chestiune de limbaj. Matematicii îi lipsește acel ceva care pentru mine, ca om, este indispensabil...

La început, tot ceea ce mi-am dorit să găsesc în *Matematica explicată ficelor mele* era un steag alb, aducător de pace. Pe parcursul lecturii aveam să descopăr lucruri ignorate pur și simplu de manuale.

De exemplu: ideea de a pune semnul = i-a aparținut unui medic, Robert Recorde; x -ul de la înmulțire a fost inventat pe la 1600 de un englez, Oughtred, iar semnele $<$ și $>$, de un alt englez, Thomas Harriot. Grecii credeau că anumite triunghiuri aveau „două picioare egale”, numindu-le astfel *iso* (aceiași) + *skelos* (picioare), adică *isoscelele*, în timp ce un triunghi „oarecare” era numit *scalen* (șchiop) etc.

Discuția celor două personaje, Lola și Ray, din *Matematica explicată ficelor mele*, nu se limitează însă la biografia simbolurilor matematice. Se explică noțiuni de algebră și geometrie, pe alocuri șirul de cifre amintindu-mi de manualul de matematică (probabil, singura carte pe care am nedreptățit-o până acum).

Ray încearcă să-i arate Lolei, alias la toată lumea care fuge de știința calculului, la ce poate servi matematica în viață. O face printr-o metodă „al dente” – aducând exemple elocvente, ușor de ingerat.

În plus, îmblânzește monstrul din imaginația noastră, afirmând că orice problemă „e construită ca o scară ce facilitează urcarea”, la dispoziția noastră fiind pusă o „cutie” cu toate uneltele necesare.

Totuși, cartea lui Denis Guedj

nu „strivește corola de minuni” a matematicii, dimpotrivă, confirmă marea dilemă a acestui univers: „dacă nimic nu este adevărat în toate condițiile, nu înseamnă că totul e mereu fals”.

Alecu Russo,
Valentina Rusu-Ciobanu

„Triunghiul este cea mai mică figură rectilinie închisă”, afirmă Ray în unul din capitolele cărții. În mintea mea s-a conturat schematic inima întoarsă la 180 de grade. Oare de ce anume ea ar trebui să fie cea mai mică dintre toate? Nu încap în ea întreaga noastră existență? Oricât de multe explicații s-ar aduce, refuz să cred.

Nu, nu am urât matematica în sine. Am urât o trăsătură a sistemului ei de comunicare. În limbajul matematicii nu poți spune „Te iubesc” ...

¹ Romanul adolescentului miop, Mircea Eliade.